

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Zdeňkem Douděrou v právní věci

žalobkyně: **Vysoká škola ekonomie a managementu, a.s.**, IČO 01801376
sídlem Nárožní 2600/9a, 158 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Zástěrou
sídlem AK, Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3

proti

žalované:

A. T. [redacted] narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupené opatrovníci [redacted] V [redacted] H [redacted]
sídlem [redacted]

o částku 117 000 Kčs příslušenstvím,

takto:

- I. Řízení se co do částky 18 000 Kč zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 99 000 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 25 632,26 Kč, k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Martina Zástěry, advokáta, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se na žalované původně domáhala zaplacení částky 117 000 Kč s odůvodněním, že žalovaná jako studentka se prohlášením studenta ze dne 18. 3. 2016 zavázala žalobkyni k úhradě studijních a administrativních poplatků ve stanovené výši a vdaných termínech splatnosti. Výše a Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

splatnost poplatku vyplývá z vnitřních předpisů žalobkyně, mezi které patří zejména statut Vysoké školy ekonomie a managementu, studijní a zkušební řád Vysoké školy ekonomie a managementu a jednotlivá nařízení rektora. Všechny studijní předpisy byly řádně schváleny Ministerstvem školství mládeže a tělovýchovy. Žalovaná dle „*Vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu*“ ze dne 18. 3. 2016 studovala v rámci „*cenové úrovně Premium 50 000 Kč/rok*“, což je v souladu s čl. 1 odst. 7 písm. a) Nařízení rektora č. 01/2015 o platbách a rozdělení studijních poplatků, které rovněž uvádí částku 50 000 Kč. Studijní poplatky za jeden akademický rok tak činí částku 50 000 Kč. Standardní doba studia trvala od 30. 4. 2019 a následně bylo studium prodloužováno, o čemž byla žalovaná informována „*Vyrozuměním o prodloužení studia*“ ze dne 15. 5. 2019 a „*Vyrozuměním o prodloužení studia*“ ze dne 11. 5. 2020. V průběhu studia v období akademických roků 2016/2017, 2017/2018 a 2018/2019 vznikl žalované dluh na poplatcích za studium v částce 59 000 Kč, k jejíž úhradě byla opakovaně vyzvána. Následně dne 4. 7. 2019 uzavřela se žalobkyní dohodu označenou jako „*Dohoda o plnění dluhu ve splátkách*“. Podle této dohody žalovaná uznala svůj dluh vůči žalobkyni v částce 59 000 Kč a zároveň se zavázala celou částku splácet v pravidelných měsíčních splátkách, když splatnost první splátky nastala dne 15. 7. 2019 a poslední splátky dne 15. 12. 2020. V rámci těchto splátek žalovaná uhradila částku 30 000 Kč. Její dluh tak stále trvá v nesplacené částce 29 000 Kč. Zároveň si žalobkyně se žalovanou sjednaly ztrátu výhody splátek a žalobkyně uvedla, že následkem uznání dluhu dle § 639 občanského zákoníku je rovněž přetržení promlčení a běh nové desetileté promlčecí doby. Žalovaná také dosud neuhradila část studijního poplatku za období od května 2019 do dubna 2020 v částce 20 000 Kč, jehož splatnost nastala v souladu s čl. 2 odst. 4 písm. b) nařízení o platbách ze dne 1. 8. 2019 a dále neuhradila studijní poplatek za období od května 2020 do dubna 2021 v částce 50 000 Kč, jehož splatnost dle čl. 2 odst. 4 písm. b) nařízení o platbách nastala dne 1. 3. 2020. Žalobkyně dále požadovala zaplacení částky 18 000 Kč, která má představovat administrativní poplatek za posunutí nebo nedodržení řádného termínu splatnosti ze strany studenta, ohledně studijního poplatku za období od 1. 10. 2018 do 30. 9. 2019 a dále ohledně studijního poplatku za období od 1. 10. 2019 do 30. 9. 2020. Žalovaná tak celkem žalobkyni dluží částku 117 000 Kč. K úhradě této částky byla žalovaná žalobkyní vyzvána dne 21. 5. 2020 a dále pak prostřednictvím právního zástupce žalobkyně výzvou ze dne 3. 7. 2020. Žalovaná na předžalobní výzvu niče neuhradila a žalobkyně se tak obrátila na soud.

2. Opatrovnice žalované ve vyjádření k žalobě uvedla, že si je vědoma, že sporování částky, ohledně které byl dluh žalovanou uznán a nedoplněn (částka 29 000 Kč) nepovede k úspěchu. Ohledně zbývajících částek namítla neplatnost smluvního ujednání pro rozpor s dobrými mravíky se zákonem, jakož i neplatnost vnitřních předpisů žalobkyně pro rozpor se zákonem a neexistenci nároku žalobkyně na tzv. dobu narušeného studia. Žalovaná odkázala dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013 č.j. 7 AS 41/2013-37, podle kterého „*případný nesoulad vnitřního předpisu se zákonem, nemůže být zhojen tím, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy provede podle § 36 odst. 2 zákona o vysokých školách registraci vnitřního předpisu. Vyhovění žádosti o registraci je aktem aplikace práva a úsudek o souladu či rozporu se zákonem (viz odst. 3 uvedeného ustanovení), navíc v případě provedení registrace nijak nezodpovědný, nemůže být považován za obecně závazný. Registrace vnitřního předpisu proto nemůže bránit následnému posouzení souladu vnitřního předpisu se zákonem v konkrétní věci.*“ Dle článku 38 statutu žalobkyně stanoví výši školného rektor, přičemž výše školného, způsob a termíny úhrady a podmínky vrácení školného při zanechání studia určuje příslušný předpis žalobkyně. Výše školného, termíny splatnosti jsou stanoveny v Nařízení rektora č. 01/2015. Poplatky za posunutí splatnosti studijních poplatků jsou stanoveny v Nařízení rektora č. 09/2013 a zpoplatnění prodloužení doby studia je upraveno v Nařízení rektora č. 07/2014. Dále citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu uvádí, že § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách pak požaduje stanovení výše poplatků spojených se studiem přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Pouhé stanovení rozsahu poplatků a ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán, nepostačuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

Tento judikát lze použít i na projednávanou věc, když podle § 59 zákona o vysokých školách poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu. Opatrovnice žalované uvedla, že nařízení rektora není vnitřním předpisem ve smyslu zákona o vysokých školách a poplatky spojené se studiem tak byly stanoveny v rozporu s § 59 zákona o vysokých školách a opatrovnice žalované namítla jejich neplatnost. Dále opatrovnice žalované poukázala na § 2 zákona č. 188/2020 Sb. o zvláštních pravidlech pro vzdělávání a rozhodování na vysokých školách v roce 2020 a o posuzování doby studia pro účely dalších zákonů (dále též jen „zákon o zvláštních pravidlech“) a uvedla, že nárok žalobkyně na úhradu poplatků spojených se studiem za tzv. dobu narušeného studia je tak nezákonný. Dále opatrovnice žalované poukázala na princip vyváženosti vzájemných práv a povinností a povinnost sdělit ujednání o ceně srozumitelným způsobem (§ 1810 a následující občanského zákoníku). Žalovaná sice souhlasila s úhradou studijních poplatků za celou dobu studia i s tím, že v případě neukončení studia do konce standardní doby je studium daného studijního programu prodlouženo podle podmínek stanovených vnitřním předpisem žalobkyně, avšak ve smlouvě nebylo explicitně uvedeno, že zápis/y na další období jsou prováděny automaticky a žalovaná se o tom nemusí fakticky (vzhledem k odsouhlasené fikci doručení čl. II. odst. 1 zmíněné Smlouvy) dozvědět. Ze Smlouvy ostatně vůbec nevyplývá existence smluvní pokuty v případě prodloužení se včasnou úhradou studijních poplatků, která je ukryta v poplatcích za posunutí splatnosti studijních poplatků stanovených Nařízením rektora č. 09/2013. Opatrovnice žalované proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

3. Při jednání dne 15. 9. 2021 vzal žalobce žalobu co do částky 18 000 Kč představující administrativní poplatky zpět. Jelikož k tomuto zpětvzetí došlo poté, co bylo zahájeno jednání, bylo nutné, aby žalovaná se zpětvzetím souhlasila, tak jak má na mysli § 96 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o.s.ř.“). Žalovaná s tímto zpětvzetím souhlasila a soud proto postupem podle § 96 odst. 2 o.s.ř. řízení ve výroku I. v uvedeném rozsahu zastavil.
4. Soud vzal v řízení za prokázané, že žalovaná dne 18. 3. 2016 podepsala „Prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia na Vysoké škole ekonomie a managementu“ v němž se zavázala dodržovat v průběhu svého studia závazky a povinnosti vyplývající z platné právní úpravy vnitřních předpisů žalobkyně a rozhodnutí orgánů Vysoké školy tj. zejména statut žalobkyně, studijní a zkušební řád žalobkyně, disciplinární řád žalobkyně, stipendijní řád žalobkyně, nařízení rektora, oznámení rektora a všechny další vnitřní předpisy žalobkyně platné ke dni podpisu prohlášení i v budoucnu přijaté. Dále se zavázala hradit studijní poplatky za dobu svého studia, jejichž výše ve studentem zvolené cenové úrovni (Stipendium Klasik, Standard, Premium) je dána vnitřním předpisem žalobkyně (nařízení rektora žalobkyně) a je garantována po celou standardní dobu nepřerušovaného studia na Vysoké škole ekonomie a managementu. Dále se zavázala dodržovat stanovené termíny splátek po dobu celé standardní doby studia, pokud je žalované umožněno splácení poplatku. Pro případ s nezaplacením některé ze splátek souhlasila se ztrátou výhody splátek, tj. se vznikem jejího závazku zaplatit v termínu splatnosti nezaplacené splátky celý nesplacený zůstatek poplatku za studium. V případě ukončení studia (řádného či z jiného důvodu) před úhradou plné výše studijních poplatků za celou dobu studia se zavázala doplatit rozdíl mezi celkovou výší studijních a administrativních poplatků, jak je v prohlášení uvedena, za celou standardní dobu studia a žalovanou skutečně zaplacenými splátkami nejpozději do 30 dnů od ukončení studia. Ukončení studia z důvodu na straně žalované před termínem řádného ukončení studia nemá vliv na závazek žalované zaplatit plnou výši studijních poplatků za celou standardní dobu studia a nezakládá nárok na vrácení zaplaceného poplatku či jeho části. Dále se žalovaná zavázala k úhradě veškerých studijních a administrativních poplatků žalobkyně ve stanovené výši a termínech splatnosti na základě žalovanou zvolené cenové úrovně a u cenové

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

úrovně Premium se zavázala uhradit studijní poplatky za akademický rok, do kterého byl proveden zápis a to i v případě ukončení zanechání nebo vyloučení ze studia a v případě přerušení studia se zavázala uhradit částku studijních poplatků za dané období dle cenové úrovně, do které byl proveden zápis rozvrhu.

5. Podle čl. 38 odst. 1 Statutu žalobkyně, studium v akreditovaném studijním programu uskutečňuje Vysoká škola ekonomie a managementu za úhradu ve stanovených případech (viz stipendijní řád Vysoké školy ekonomie a managementu), může rektor rozhodnout o úplném nebo částečném prominutí poplatků za studium (dále jen „školné“).
Podle § 38 odst. 2 statutu žalobkyně výši školného, která je zveřejněna na internetových stránkách Vysoké školy ekonomie a managementu stanovuje rektor.
Podle čl. 38 odst. 3 Statutu žalobkyně, výši školného způsob a termíny úhrady, tzv. splátkový kalendář a podmínky vrácení školného při zanechání studia určuje příslušný vnitřní předpis žalobkyně.
Podle čl. 19 odst. 3 studijního a zkušebního řádu žalobkyně, se studium kromě řádného ukončení ukončuje též způsoby vymezenými v § 56 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) ve znění pozdějších předpisů a za podmínek v tomto zákoně a v tomto řádu stanovených.
Podle čl. 19 odst. 4 studijního a zkušebního řádu žalobkyně, je studium ukončeno ke dni podání žádosti studenta s tím, že není-li pro případ ukončení studia pro nesplnění požadavků a podmínek dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách stanoveno jinak, má se za to, že dnem ukončení studia je den, ve kterém došlo ke skutečnosti zakládající důvod k ukončení studia (nesplnění požadavku či podmínky).
6. Podle čl. 1 odst. 1 Nařízení rektora č. 09/2013 žádost o řádné a bezplatné posunutí splatnosti studijních poplatků pro daný termín splatnosti zasílá student prostřednictvím studijního informačního systému Vysoké školy ekonomické a managementu/studijní formuláře/žádost/dotaz (předmět: posunutí splatnosti) a to nejpozději 14 dnů před stanoveným termínem splatnosti.
7. Podle čl. 1 Nařízení rektora č. 07/2014 v případě neuzavření/neukončení studia do stanoveného termínu do (standardní doba studia) je studium automaticky prodlouženo o další rok (12 měsíců) v rámci studentem poslední čerpané cenové úrovně a jejího obsahu (roční školné) a to až do doby řádného ukončení studia obhajobou závěrečné práce.
Podle čl. 2 odst. 1 Nařízení rektora č. 07/2014 je prodloužení studia zpoplatněno.
Podle čl. 2 odst. 2 Nařízení rektora č. 07/2014 v rámci prodloužení doby studia (12 měsíců), student hradí částku ve výši ročních studijních poplatků za poslední ročník studia v rámci své standardní doby studia.
Podle čl. 2 odst. 3 Nařízení rektora č. 07/2014 obsah cenové úrovně (například možnost a termín rozdělní studijních poplatků, délka zkouškového a administrativního období) a administrace plateb je dána příslušnou cenovou úrovní, resp. vnitřními předpisy Vysoké školy ekonomie a managementu.
8. Podle čl. 1 odst. 4 písm. b) Nařízení rektora č. 01/2015, výše studijních poplatků dle příslušené cenové úrovně v rámci standardní doby studia to je termín zahájení studia od 04/2018 za a) bakalářský studijní program (Bc.): Premium: 60 000Kč/rok (celkem za standardní dobu studia: 180 000 Kč), za b) magisterský studijní program (Ing.): Premium: 60 000 Kč/rok (celkem za standardní dobu studia 120 000 Kč).

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

9. Podle čl. 1 odst. 10 Nařízení rektora č. 01/2015, v případě prodloužení studia je student povinen hradit studijní poplatky v rámci dané cenové úrovně za celé období, na které bylo studium prodlouženo.
Podle čl. 4 odst. 1 Nařízení rektora č. 01/2015, zanechání studia je možno pouze na základě studentem zaslané žádosti prostřednictvím studentského informačního systému Vysoké školy ekonomie a managementu s uvedením konkrétního důvodu.
Podle čl. 5 Nařízení rektora č. 01/2015 je toto nařízení účinné od 1.5.2015, aktualizace od 1.6.2018.
10. Podle čl. 2 odst. 2 Nařízení rektora č. 04/2016, v případě, že student nechce pokračovat ve studiu na Vysoké škole ekonomie a managementu musí uvedenou skutečnost oznámit prostřednictvím studijního informačního systému Vysoké školy ekonomie a managementu/studijní formulář/žádost/dotaz jako zanechání studia na Vysoké škole ekonomie a managementu před zahájením elektronického zápisu tak, aby neblokoval studijní místo a kapacitu pro další akademický rok nejpozději do 30. 6.
Podle čl. 4 Nařízení rektora č. 04/2016, je dané nařízení platné od 1.7.2016, aktualizace od 1.7.2017.
11. Žalobkyně v dopise ze dne 18. 3. 2016 informovala žalovanou o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu a žalovaná sdělila, že splnila podmínku pro přijetí ke studiu pro bakalářský studijní program, ekonomika a management (studijní obor marketing) v cenové úrovni Premium. Studijní poplatky za příslušný studijní program činí v rámci cenové úrovně Premium 50 000 Kč/rok, kdy celková cena za standardní dobu studia (3 roky studia do 30. 4. 2019) v dané cenové úrovni činí 150 000 Kč. Studijní poplatky je uchazeč, resp. student povinen hradit ve stanovených termínech splatnosti prostřednictvím e-shopu Vysoké školy ekonomie a managementu: roční platba studijních poplatků: Bc./Ing. 50 000 Kč/rok, splátka studijních poplatků: první splátka 30 000 Kč: Bc./Ing. rozdělení plateb 50 000 Kč/rok, druhá splátka 20 000 Kč: Bc./Ing. rozdělení plateb 50 000 Kč/rok. Termíny splatnosti a podmínky plateb ročních studijních poplatků v rámci standardní doby studia příslušného studijního programu vyplývají z vnitřních předpisů Vysoké školy ekonomie a managementu (studijního a zkušebního řádu, nařízení rektora, oznámení rektora) dle § 59 zákona o vysokých školách: platba za první ročník studia do 1. 4. 2016, platba za druhý ročník studia do 1. 3. 2017 a platba za třetí ročník studia do 1. 3. 2018.
12. Z e-mailové korespondence mezi žalovanou a žalobkyní s daty 30. 6. 2019, 4. 7. 2019, 19. 7. 2019, 28. 7. 2019, 30. 7. 2019 bylo zjištěno, že žalovaná se dotazovala ohledně existence formuláře k žádosti o zanechání studia, uvedla, že nemá zatím zaplacené školné za poslední trimestr, žalobkyně nabídla alternativní možnost pro ukončení studia absolutoriem, eviduje nedoplatky v částce 59 000 Kč (studijní poplatky v částce 50 000 Kč a administrativní poplatky za nedodržení/posunutí splatnosti v částce 9 000 Kč). Dluh je možné uhradit prostřednictvím splátkového kalendáře. Žádost o zanechání studia byla předběžně zaregistrována s tím, že bude vyřízena ve standardní lhůtě 30 dnů. Žalovaná dále sdělila (e-mail ze dne 28. 7. 2019), že byla na osobní konzultaci v IPC ohledně případného pokračování studia, paní H. [redacted] ji řekla, že by mohla pokračovat ve studiu do 30. 4. 2020, když stejně bude hradit školné. Žalobkyně žalovanou v e-mailu ze dne 30. 7. 2019 informovala, že storno zanechání studia je možné. Žalovaná zaslala podepsané a naskenované soubory výše uvedené dohody s tím, že na uvedený účet pošle i první splátku. Žalobkyně potvrdila přijetí podepsané dohody a zároveň stornovala žádost žalované o zanechání studia.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

13. Dne 4. 7. 2019 uzavřela žalobkyně jako věřitel na straně jedné a žalovaná jako dlužník na straně druhé dohodu o plnění dluhu ve splátkách, jejímž základě dlužník svým podpisem stvrdil, že uznává svůj dluh vůči věřiteli co do výše 59 000 Kč, přičemž tento dluh dlužník uznává co do důvodu, kterým jsou studijní a administrativní poplatky za studium na Vysoké školy ekonomie a managementu, zároveň se dlužník zavázal dluh v částce 59 000 Kč věřiteli uhradit (splatit) dle následujícího splátkového kalendáře: a to ve splátkách každá v částce 10 000 Kč se splatností dne 15. 7. 2019, 15. 8. 2019, 15. 9. 2019, 15. 10. 2019, 15. 11. 2019 a dále splátku v částce 9 000 Kč se splatností 15. 12. 2019. Zároveň se strany sjednaly pro případ, že dlužník nesplní některou ze splátek řádně a včas v souladu s § 1931 občanského zákoníku okamžitou splatnost celého nesplaceného zůstatku dluhu (ztráta výhody splátek) s příslušenstvím. Věřitel musí toto právo uplatnit u dlužníka písemně (či e-mailem).
14. V dopisech ze dne 15. 5. 2019, 11. 5. 2020 žalobkyně žalované sdělila, že studium žalované bylo s odvoláním na vnitřní předpisy žalobkyně (nařízení rektora 07/2014, čl. 18 Studijního a zkušebního řádu) a prohlášení studenta bylo automaticky prodlouženo na období 1. 9. 2019 – 30. 4. 2020 a 1. 5. 2020 – 30. 4. 2021. Žalovaná byla zároveň informována o závazku hradit studijní a administrativní poplatky za celé období prodloužení studia (12 měsíců).
15. V dopise ze dne 21. 5. 2020 žalobkyně vyzvala žalovanou ke splnění povinnosti (k zaplacení dluhu) mimo jiné v částce 70 000 Kč, představující studijní poplatky za období 05/2019 až 04/2020 a 05/2020 až 04/2021. Žalobkyně uvedla, že dle platné právní úpravy je žalovaná jako studentka Vysoké školy ekonomie a managementu povinna uhradit žalobkyni neuhrazenou částku ročních studijních a administrativních poplatků pro danou cenovou úroveň v akademických letech 2018 až 2019 a 2019 až 2020, do kterých byl proveden zápis dle vnitřních předpisů Vysoké školy ekonomie a managementu s tím, že neprovedení platby nebo zápisu ze strany žalované ve stanových termínech nezabývá studenta povinností příslušnou částku studijních poplatků žalobkyni uhradit. Žalobkyně dále žalovanou informovala, že neučinila na základě zaslané žádosti prostřednictvím studijního informačního systému Vysoké školy ekonomie a managementu prohlášení studenta se zanecháním studia a studium žalované tak nadále trvá.
16. V dopise ze dne 3. 7. 2020 informoval právní zástupce žalobkyně žalovanou o převzetí právního zastoupení žalobkyně, jakož i o tom, že za dobu studia žalované vznikl žalované dluh v částce 59 000 Kč. Dne 4. 7. 2019 uzavřela žalovaná se žalobkyní dohodu, na základě kterého dluh uznala a zavázala se jej uhradit řádně a včas, uhradila však pouze částku 30 000 Kč, dluh tak nadále trvá v částce 29 000 Kč. Právní zástupce žalobkyně vyzval žalovanou k úhradě částky 117 000 Kč, která je představována neuhrazeným poplatkem vyšší odpovídající části studijního poplatku za akademický rok 2019/2020 v částce 20 000 Kč, (splatnost poplatku nastala dne 1. 8. 2019), dále neuhrazený poplatek svou vyšší odpovídající studijnímu poplatku za akademický rok 2020/2021 v částce 50 000 Kč (splatnost poplatku nastala dne 1. 3. 2020) a dále administrativní poplatek v částce 18 000 Kč za posunutí nebo nedodržení řádného termínu splatnosti ze strany studenta a neuhrazený poplatek svou vyšší odpovídající části studijních a administrativních poplatků, jež byl součástí dohody o splátkách v částce 29 000 Kč. Dne 3. 7. 2020 odeslal právní zástupce žalobkyně žalované zásilku.
17. Z výkazu zisků a ztráty žalobkyně ke dni 31. 3. 2018, 31. 7. 2019 a 31. 7. 2020 soud žádné skutečnosti podstatné pro toto řízení nezjistil, z tohoto důvodu se pak těmito důkazy v odůvodnění rozsudku již blíže nezabýval.
18. Podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jeden a půl násobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, nejde-li o předchozí studium, po jehož ukončení student řádně ukončil studijní program stejného typu. Období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech, nebo v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.

Podle § 59 zákona o vysokých školách, poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu.

Podle § 2 odst. 1 zákona o zvláštních pravidlech, doba studia ve studijním programu připadající na období od 1. března 2020 do 31. srpna 2020 (dále jen „doba narušeného studia“) se nezapočítává do

a) doby studia podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách pro účely stanovení poplatku za studium,

b) maximální doby studia pro účely plnění studijních povinností, je-li taková doba vnitřním předpisem vysoké školy stanovena,

c) maximální doby studia pro účely přiznávání stipendií vysokou školou, je-li taková doba vnitřním předpisem vysoké školy stanovena.

Podle § 1746 odst. 2 občanského zákoníku, strany mohou uzavřít i takovou smlouvu, která není zvláště jako typ smlouvy upravena.

Podle § 2053 občanského zákoníku, uzná-li někdo svůj dluh co do důvodu i výše prohlášením učiněným v písemné formě, má se za to, že dluh v rozsahu uznání v době uznání trvá.

19. S ohledem na citovaná zákonná ustanovení dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Žalobkyně se na žalované po částečném zpětvzetí žaloby co do částky 18 000 Kč domáhala zaplacení zbývající částky 99 000 Kč, která je představována nezaplacenou částkou 29 000 Kč dle uzavřené dohody o plnění dluhu ve splátkách ze dne 4. 7. 2019, dále částkou 20 000 Kč, jakožto část studijního poplatku za období 05/2019 do 04/2020 a dále částkou 50 000 Kč, jakožto část studijního poplatku za období 05/2020 do 04/2021. Výše jednotlivých částek nebyla mezi účastníky sporná.
20. Co se týká částky 29 000 Kč, bylo v řízení prokázáno, že dne 4. 7. 2019 byla mezi účastníky uzavřena dohoda o plnění dluhu ve splátkách, ve které žalovaná uznala co do důvodu a výše dluh v částce 59 000 Kč představující nezaplacené studijní a administrátorské poplatky za studium u žalobkyně a zavázala se dluh splatit formou sjednaných splátek pod sankcí ztráty výhody splátek. Žalovaná tak učinila ve vztahu k žalobkyni jako svému věřiteli jednostranné písemné právní jednání v podobě uznání dluhu ve smyslu citovaného § 2053 občanského zákoníku, když písemně co do důvodu a výše uznala svůj dluh vůči žalobkyni vzniklý z titulu nezaplacených studijních a administrátorských poplatků v celkové částce 59 000 Kč. Jedná se o jednu z forem utvrzení závazku, jejíž funkce spočívá v tom, že zakládá právní domněnku existence dluhu v době uznání, v tomto případě ohledně částky 59 000 Kč, na kterou následně žalovaná uhradila žalobkyni částku 30 000 Kč v rámci sjednaných splátek, zatímco zbývající částku 29 000 Kč již neuhradila a ohledně této částky se tak stal splatný celý závazek právě z důvodu sjednané sankce ztráty výhody splátek. Žalované tak vznikla povinnost dlužnou částku žalobkyni zaplatit. V řízení pak nebylo prokázáno, že by žalovaná tuto částku žalobkyni zaplatila.
21. Dále žalobkyně požadovala zaplacení studijních poplatků za období 05/2019 až 04/2020 a 05/2020 až 04/2021. V řízení bylo prokázáno, že žalovaná, která splnila podmínky přijímacího

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

řízení žalobkyně a byla přijata ke studiu u žalobkyně pro bakalářský studijní program (studijní obor marketing) v cenové úrovni Premium, čemuž odpovídají studijní poplatky v částce 50 000 Kč/rok (celkem 150 000 Kč za tři roky studia) o čemž byla informována v dopise ze dne 18. 3. 2016, se v prohlášení studenta z téhož dne zavázala dodržovat mimo jiné, vnitřní předpisy žalobkyně, uhradit studijní poplatky za dobu svého studia ve výši stanovené nařízením rektora žalobkyně, jakož i veškeré další studijní a administrativní poplatky ve stanovené výši a termínech splatnosti u cenové úrovně Premium v akademickém roce, do kterého byl proveden zápis, a to i v případě ukončení, zanechání nebo vyloučení ze studia. Souhlasila s tím, že jí případná neúčast na výuce nebo kontrola studia, případné zanechání, ukončení, přerušování nebo vyloučení ze studia nemůže výši nákladů, které žalobkyně se zajištěním výuky a garancí příslušného studijního místa má, nijak ovlivnit. Ukončení studia z důvodu na straně žalované před termínem řádného ukončení studia nemá vliv na závazek žalované zaplatit plnou výši studijních poplatků za celou standardní dobu studia a nezakládá nárok na vrácení zaplaceného poplatku či jeho části. V prohlášení studenta pak též uvádí, že zanechání studia je možné pouze na základě žádosti zaslané prostřednictvím SIS VŠEM (studijní informační systém), a že neplnění podmínek administrace studia žalovanou nezbavuje povinnosti úhrady studijních poplatků dle příslušné cenové úrovně za dané období. Výše studijních poplatků vyplývá z vnitřních předpisů žalobkyně a ostatně ani účastníky sporována.

22. Mezi účastníky byla uzavřena nepojmenovaná smlouva (§ 1746 odst. 2 občanského zákoníku) o studiu na vysoké škole za uvedených podmínek. Žalovaná započala studium na soukromé vysoké škole a zavázala se uhradit studijní poplatky, a to i v případě ukončení, zanechání nebo vyloučení ze studia. Vzala na vědomí, že případné zanechání studia nemůže výši nákladů, které vysoká škola se zajištěním výuky a garancí příslušného studijního místa má, nijak ovlivnit, a proto, mimo jiné, uvedená skutečnost, výši poplatku a jejího závazku jej zaplatit se nemění. Výše studijních poplatků pak vyplývá z vnitřních předpisů žalobkyně a ostatně ani nebyla mezi účastníky sporná. Studijní poplatky byly stanoveny částkou 50 000 Kč ročně, celkem 150 000 Kč za tři roky studia. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4532/2014 pak poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu ve smyslu § 59 zákona o vysokých školách, což znamená, že tyto nepodléhají žádné regulaci, neboť nepředstavují žádné přímé (adresné) protiplnění za poskytnuté služby (tj. zprostředkovanou výuku), ale vyjadřují podíl studenta na nákladech na vysokoškolské studium a jejich smyslem není založit sociální překážku v přístupu ke vzdělání.
23. Žalovaná byla řádně seznámena se systémem studia, jakož i povinností hradit studijní poplatky v uvedené výši, ostatně sama v e-mailové komunikaci s žalobkyní konstatovala nezaplacení školného z její strany za poslední trimestr. Z e-mailové komunikace dále vyplynulo, že žalovaná byla k svému dotazu informována o způsobu zanechání studia, což měla původně v úmyslu, byl jí tak znám způsob, jakým dochází k zanechání studia, nakonec se však rozhodla ve studiu pokračovat a žádost o zanechání studia byla žalobkyní stornována, o čemž byla též informována. Dále byla žalovaná informována o automatickém prodloužení studia dopisy ze dne 15. 5. 2019, 11. 5. 2020 a trvajícím závazku hradit studijní poplatky, což také vyplývá z vnitřních předpisů žalobkyně, s nimiž měla žalovaná možnost se seznámit. Ostatně žalovaná v rámci prohlášení studenta k administraci a podmínkám studia u žalobkyně započala studium na soukromé vysoké škole a zavázala se uhradit studijní poplatky, a to i v případě ukončení, zanechání nebo vyloučení ze studia. Podpisem tohoto prohlášení vzala jednoznačně na vědomí, že případné zanechání studia nemůže výši nákladů, které vysoká škola (žalobkyně) se zajištěním výuky a garancí příslušného studijního místa má, nijak ovlivnit. Žalovaná byla jednoznačně seznámena s povinností hradit studijní poplatky za uvedených podmínek, s čímž také souhlasila.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

24. K otázce, zda zmíněná nepojmenovaná smlouva o studiu představuje spotřebitelskou smlouvu, dospěl soud k závěru, že nikoli. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4532/2014, z něhož vyplývá, že na předmět činnosti soukromé vysoké školy, kterou je žalobkyně, nelze hledět jako na činnost podnikatelskou, jelikož taková instituce poskytuje obecně prospěšné služby, zejména tím, že zabezpečuje přístup k vysokoškolskému vzdělání a získávání vysokoškolské kvalifikace v akreditovaných studijních oborech a specializacích, přičemž tak činí jako soukromá vysoká škola, jako nedílný článek nejvyššího stupně české vzdělávací soustavy, centrum vzdělanosti, nezávislého poznání, tvůrčí a vědecké činnosti s významnou úlohou v kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti a jedince. Uvedená smlouva tak smlouvou spotřebitelskou není.
25. Nicméně i v případě, že by se jednalo o spotřebitelskou smlouvu, oprávněnost nároku žalobkyně na úhradu poplatků za studium by ovlivněna nebyla, protože v rámci smlouvy a navazujících vnitřních předpisů žalobkyně se nejednalo o žádné zakázané ujednání, jež by bylo lze posoudit v rozporu s požadavkem přiměřenosti a představovalo významnou nerovnováhu práv a povinností, respektive neobsahovalo žádné ujednání, které by bylo lze označit pro žalovanou jako slabší stranu vztahu, za zvláště nevýhodnou.
26. Na žalované tak bylo lze rozumně požadovat, aby se seznámila s vnitřními předpisy žalobkyně, a to jednak v době podávání přihlášky ke studiu, v době uzavírání smlouvy o studiu, ale i v průběhu trvání smluvního vztahu, tj. před zanecháním studia z její strany. Na závaznost vnitřních předpisů žalobkyně byla žalovaná dostatečně upozorňována, a to jak v prohlášení studenta, které sama podepsala, tak je taková povinnost stanovena přímo v zákoně (§ 63 zákona o vysokých školách).
27. Vnitřní předpisy žalobkyně jako vysoké školy pak zásadně nelze pokládat naroveň obchodním podmínkám jiných obchodních společností, a to i s ohledem na to, že tyto předpisy a jejich změny podléhají kontrole, respektive schvalovacímu procesu ze strany ministerstva ve smyslu zákona o vysokých školách a s tím, že zákon stanoví povinnost zveřejňovat registrované vnitřní předpisy vysoké školy na jejich internetových stránkách. Jinak řečeno, skutečnost, že žalovaná v souvislosti s uzavřením smlouvy o studiu na vysoké škole se zavázala platit studijní poplatky ve výši stanovené žalobkyní, jako vysokou školou, nelze považovat za nerovnováhu práv a povinností stran, neboť žalobkyně jako vysoká škola umožňovala žalované přístup k vysokoškolskému vzdělání a získání vysokoškolské kvalifikace v akreditovaném studijním oboru, respektive specializaci.
28. Z již zmíněného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 4532/2014, také plyne, že poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu ve smyslu § 59 zákona o vysokých školách, což znamená, že tyto nepodléhají žádné regulaci, neboť nepředstavují žádné přímé (adresné) protiplnění za poskytnuté služby (tj. zprostředkovanou výuku), ale vyjadřují podíl studenta na nákladech na vysokoškolské studium a jejich smyslem není založit sociální překážku v přístupu ke vzdělání.
29. Potřeba žalobkyně mít zajištěno své financování v předstihu je proto potřebou legitimní, zabraňující svévolnému předčasnému ukončení studia, respektive požadavek, aby bylo zanechání studia oznámeno před zápisem do dalšího akademického roku za rozumné, nikoliv v rozporu s dobrými mravy. Bylo proto zcela v kompetenci žalobkyně žalovanou jako studenta, který neprovedl zápis na další akademický rok a nepožádal o zanechání studia do stanoveného data, zapsat v mimořádném termínu na základě volné kapacity jednotlivých studijních skupin/modulů/předmětů, a to bez ohledu na časové preference a studijní potřeby studenta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

30. Co se týká námitky žalované ohledně rozporu dané smlouvy s dobrými mravy, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Dobré mravy lze chápat jako samostatnou množinu norem chování stojících mimo právo, které jsou v právu užívány na základě přímého zákonného odkazu, tedy na základě zmínky v konkrétní právní normě odkazující, například na neplatnost právního jednání, které je v rozporu s dobrými mravy. Jedná se o kategorii silně kulturně a společensky podmíněnou, jejíž obsah se v jednotlivých oblastech (nikoliv nutně jednotlivých státech) liší právě v důsledku odlišnosti náboženské, kulturní i právní tradice. Dobré mravy tak představují pojem se širokým významem, a to jak právním, tak i mimoprávním jako společenské normy chování. Obsah pojmu dobré mravy v právu není možné z podstaty věci přesně definovat a jedná se o jeden z neurčitých právních pojmů, které slouží jako prostředek ke zmírnění případných tvrdostí při aplikaci platného práva („*pojistka*“, pokud by pouhá doslovná aplikace textu právního předpisu vedla ke zcela neudržitelným závěrům - ad absurdum) a jejímž účelem je umožnit nalezení, co nejvíce spravedlivého řešení s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu. Obsah dobrých mravů se vyvíjí v čase a v souvislosti s vývojem společnosti ve všech zmíněných oblastech (právní, morální, náboženské i kulturní) a je konkretizován ve vztahu k jednotlivým případům. Lze shrnout, že dobré mravy jsou souborem určitých společností vytvořených a uznávaných pravidel slušnosti, které vedou jedince k vzájemnému respektování se navzájem nepoškozování obecných zájmů společnosti. Lze je označit za soubor hodnotících kritérií, která určují, které jednání je v dané společnosti považované za dobré a které ne. Žalovaná se rozhodla pro studium na soukromé vysoké škole, v této souvislosti s žalobkyní uzavřela nepojmenovanou smlouvu o studiu na soukromé vysoké škole, kde se za studium platí, s čímž byla zcela jasně seznámena, jak již bylo shora uvedeno, přičemž bylo zjevné, že přesto formu tohoto studia zvolila a zavázala se dodržovat závazky a povinnosti vyplývající z platné právní úpravy, vnitřních předpisů vysoké školy a rozhodnutí orgánu vysoké školy. Ve smyslu § 4 odst. 1 občanského zákoníku si tak žalovaná nepochybně musela být všech již zmíněných závazků plně vědoma. Pokud žalovaná namítá, že automatické zapsání studenta do dalšího akademického roku bez jeho vědomí či souhlasu má být případně rovněž v rozporu s dobrými mravy, žalované již z uzavřené smlouvy o studiu na vysoké škole muselo být zřejmé, že toto studium je tříleté ve standardním případě a žalobkyně jako soukromá vysoká škola předpokládala, že základním cílem žalované je studium a jeho řádné ukončení. Zároveň jí byly známy veškeré podmínky ohledně prodloužení studia a následně o prodloužení studia byla též informována zmíněnými dopisy ze dne 15. 5. 2019 a 11. 5. 2020. V této souvislosti si musela být vědoma i svého závazku platit studijní poplatky a žalobkyně nemohla na její místo přijmout případného jiného uchazeče o studium. Daná smlouva ani postup žalobkyně, který se žalovaná sama zavázala dodržovat, tak není v rozporu s dobrými mravy. Pokud však žalovaná dostatečně nestřežila svá práva a nezajímala se o své povinnosti, byla zapsána do dalšího ročníku studia automaticky a vznikla jí tak povinnost uhradit úplatu i za další akademický rok. V rozporu s dobrými mravy by proto bylo možné považovat jednání žalované, která přestože věděla o svých závazcích vůči žalobkyni, tyto nesplnila a poplatky spojené se studiem v uvedené výši žalobkyni nezaplatila.
31. Co se týká vnitřních předpisů žalobkyně, jejichž neplatnost pro rozpor se zákonem žalovaná s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č.j. 7 As 41/2013-37 namítala, soud jejich neplatnost neshledal. Žalovaná argumentovala tím, že neplatnost vnitřních předpisů žalobkyně jako soukromé vysoké školy při jejich registraci u Ministerstva školství není závazné a nemůže bránit jejich následnému posouzení, a že pro stanovení výše poplatků nemá dle § 59 zákona o vysokých školách pravomoc rektor soukromé školy, jelikož nařízení rektora není vnitřním předpisem vysoké školy. Jak správně uvedla žalobkyně, dané rozhodnutí se však nezabývá aplikací § 59 zákona o vysokých školách, ale § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách ve znění platném do 31. 8. 2016, směřující nikoli a na soukromou, ale veřejnou vysokou školu. Dané ustanovení § 58 odst. 6 zmíněného zákona bylo nahrazeno a přesunuto do současného § 58 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

5 citovaného zákona. Zákon o vysokých školách neobsahuje legální definici vnitřních předpisů soukromé vysoké školy, ale v § 17 obsahuje výčet vnitřních předpisů veřejné vysoké školy a patří mezi ně např. statut vysoké školy, studijní a zkušební řád a dále pod písm. i) citovaného ustanovení další předpisy, pokud tak stanoví statut veřejné vysoké školy. Dle důvodové zprávy k zákonu o vysokých školách jsou za vnitřní předpisy souhrnně označeny dokumenty upravující vnitřní záležitosti vysoké školy. Dle čl. 38 odst. 2 Statutu žalobkyně výši školného, která je zveřejněna na internetových stránkách žalobkyně stanovuje rektor. U žalobkyně tak rektor učinil nařízením č. 01/2015. Jedná se o úpravu vnitřních záležitostí vysoké školy, na kterou odkazuje Statut žalobkyně a tudíž i o vnitřní předpis žalobkyně. Zákon o vysokých školách v § 41 odst. 2 stanoví, že pro registraci vnitřních předpisů soukromé vysoké školy a jejich změn platí § 36 obdobně, což znamená, že vnitřní předpisy soukromé vysoké školy podléhají registraci Ministerstva školství, platnosti nabývají registrací a pokud vnitřní předpis soukromé vysoké školy odporuje zákonu nebo jinému právnímu předpisu, Ministerstvo školství žádost o registraci rozhodnutím zamítne. Z uvedeného tak vyplývá, že pokud by některý z uvedených vnitřních předpisů žalobkyně, mezi které nepochybně patří Statut žalobkyně, když patří k vnitřním předpisům veřejné vysoké školy a není důvod, proč by neměl být vnitřním předpisem i soukromé vysoké školy, odporoval zákonu či jinému právnímu předpisu, nebyl by schválen Ministerstvem školství. Skutečnost, že Statut žalobkyně prošel schvalovacím procesem Ministerstva školství, dokládá, že nebyl shledán v rozporu se zákonem či jiným právním předpisem. V rozporu se zákonem či jiným právním předpisem tak nebyla shledána ani již zmíněná úprava čl. 38 odst. 2 Statutu žalobkyně. Ostatně ani soud rozpor se zákonem či jiným právním předpisem v tomto případě neshledal. Daná argumentace pak vede k závěru, že nařízení rektora upravující výši školného je vnitřním předpisem žalobkyně a stejně tak i ostatní rektorem vydaná nařízení upravující vnitřní záležitosti žalobkyně jakožto soukromé vysoké školy a nejsou v rozporu se zákonem či jiným právním předpisem. Pokud by byly v rozporu se zákonem, muselo by se jednat o takový rozpor, který by odporoval smyslu a účelu zákona, neboť podle § 580 odst. 1 občanského zákoníku je neplatné takové právní jednání, které se přiči dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje.

32. Námitku odkazující na § 2 odst. 1 zákona o zvláštních pravidlech s tím, že nárok žalobkyně na úhradu poplatků spojených se studiem za tzv. dobu narušeného studia je tak nezákonný, neshledal soud důvodnou. Námitka se patrně opírá o písm. a) citovaného ustanovení, které přichází v daném případě v úvahu. Ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, na které citované ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o zvláštních pravidlech odkazuje se však vztahuje pouze na situace, kdy student veřejné vysoké školy (studující pouze na náklady státu a nikoli na své vlastní) překročí o více než jeden rok standardní dobu studia, tj. je tak upraven poplatek za delší studium na veřejných vysokých školách. Poplatek za delší studium na veřejné vysoké škole dle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách je zcela jiným institutem oproti poplatku dle § 59 zákona o vysokých školách, který standardně platí na soukromých vysokých školách všichni studenti bez ohledu na délku studia a zda překročili standardní dobu studia o více jak jeden rok. Z tohoto poplatku soukromé vysoké školy hradí své veškeré provozní náklady, zatímco poplatek za další studium na veřejných vysokých školách je účelově vázán na stipendijní účely a veřejné vysoké školy z něj svůj provoz nehradí. Ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o zvláštních pravidlech tak odkazuje na institut poplatku stanoveného zákonem o vysokých školách pro veřejné vysoké školy, který je odlišný od poplatku spojeného se studiem na soukromé vysoké škole a i za použití § 1 odst. 3 zákona o zvláštních pravidlech, podle kterého se tento zákon použije na veřejné vysoké školy a přiměřeně na soukromé a státní vysoké školy, jej nelze aplikovat na soukromou vysokou školu. Z těchto důvodů tak soud neshledal uvedenou námitku důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.

33. Soud proto s ohledem na uvedené důvody uložil žalované ve výroku II. tohoto rozsudku povinnost zaplatit žalobkyni uvedenou částku představující poplatky za studium u žalobkyně, jakožto soukromé vysoké školy, když v řízení nebylo prokázáno, že by žalovaná dlužnou částku žalobkyni zaplatila a zároveň výše této částky nebyla mezi účastníky sporná, jak již bylo uvedeno.
34. Výrok III. o nákladech řízení je odůvodněn podle § 142 odst. 2 o. s. ř., podle úspěchu ve věci ve spojení s § 146 odst. 2 věta první podle zásady zavinění. Žalobkyně zavinila zastavení řízení co do částky 18 000 Kč, když v uvedeném rozsahu vzala žalobu zpět a v tomto rozsahu jí tak vznikla povinnost nahradit žalované náklady řízení. Oproti tomu v rozsahu částky 99 000 Kč byla žalobkyně úspěšná a vzniklo jí tak v tomto rozsahu právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Žalobkyně tak měla úspěch v rozsahu 84,61 % a neúspěch v rozsahu 15,39 %. Po odečtení neúspěchu od úspěchu tak vzniklo žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 69,22 %. Tyto náklady jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem v částce 4 860 Kč podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších právních předpisů a dále náklady právního zastoupení v částce 23 120 Kč za čtyři úkony právní služby, každý v částce 5 780 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemná podání týkající se věci samé učiněná vůči soudu ze dne 15. 7. 2020, 13. 5. 2021 a dále účast na jednání soudu dne 15. 9. 2021), podle § 6 odst. 1, § 7, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů a dále v částce 1 200 Kč za čtyři režijní paušály z uvedených úkonů právní služby, každý v částce 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu. Celkem tak náklady řízení jsou v částce 29 180 Kč a z této částky je 84,61 % v částce 24 689,19 Kč. Ve smyslu § 137 odst. 1 o. s. ř. byla žalobci z této částky přiznána i zákonná 21 % sazba daně z přidané hodnoty v částce 943,07 Kč, neboť právní zástupce žalobce je plátcem této daně, jak bylo zjištěno z osvědčení o registraci vystaveného Finančním úřadem pro hl. město Prahu s elektronickým podpisem 20. 3. 2017. Náklady řízení žalobce tak jsou v částce 25 632,26 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výklon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

V Praze dne 15. září 2021

JUDr. Zdeněk Douděra v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Šárka Kašparová.